

κακαί, θὰ εᾶς υποδεχθοῦν μὲν μυρολόγια· τὰ παιδιά σας θὰ πεινῶσιν· οἰκέτιν δὲν θὰ ἔχητε· ἐργασίαν οὔτε· πατρίδα οὔτε· τὸ πρώτον ράκην θὰ χρησιμεύσῃ ως ἔνδυμα· δὲ πρώτος κλών ως ράβδος· καὶ θὰ ἀπέλθητε δῆλοι ζητοῦντες τύχην καὶ δρότον·⁷ Εθνος θὰ γίνωμεν δῆλοι περιηγητῶν· ἔθνος τυχοδιωκτῶν.

Ἐνῷ δὲ γόχος δὲ συμπαγής τὸ καλούμενον κράτος ως νὰ ἥτο κομήτης θὰ ἔχῃ ἥδη ἐκ τοῦ μέσου ὑμῶν· ἀλλὰ καὶ ως κομήτης πάλιν θὰ ἔχῃ διαλυθῆ εἰς χίλια χρυσᾶ ἀστρα—χίλια χρυσᾶ ἀστρα τὰ δύοτα ἔχρυσωσαν οἱ ἰδρῶτες καὶ ἡ βλακεία σας.

Καλεσάνη

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Απαγγελθεῖσα προχθὲς ἐν τῷ Θεάτρῳ τῶν Ὀλυμπίων
ν π δ

τοῦ κ. Σπυρ. Ταβουλάρη καὶ τῆς κ. Ελένης Κοντοπούλη.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Καλῶς σε 'Βρῆκα, Μάρω μου . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Καλὲ τι βλέπω 'μπρός μου;
Σὺ εἶσαι δὲ Γιάννακης μου δὲ ἀγαπητικός μου;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ναὶ, δῆλος καὶ δῆλος, Μάρω μου . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Πᾶ! πᾶ! δὲν τὸ πιστεύω.

Θερρῷ πῶς βλέπω σκέπτο . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ

Καὶ σοῦ χωρατεύω;

Καὶ δὲν κυττᾶς πῶς στέκεται ἐμπρός σου κατζάμ Γιάννης

Κ? ἀνήσαι ἀπιστος Θωμᾶς, Μαρούλα μου, δὲν πιάνεις

Τὴν μύτη μου, τῆς τρίχαις μου, τὸ χέρι, τὸ ποδάρι;

ΜΑΡΟΥΛΑ

Α! ναὶ, σὺ εἰσ' δὲ Γιάννης μου, τὸ πρῶτο παλληκάρι!

Καὶ τώρα δὲς ἀνθίσουνε λουλούδια καὶ χορτάρια,

Κ? δὲς κελαδήσουνε γλυκά ἀηδόνια καὶ κανάρια.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Οχι, δὲν θέλω ν' ἀκουοθῇ ἀηδόνι ἡ κανάρι,

Ας κελαδήσουν μονάχα τῆς Πλάκας οἱ γαϊδάροι.

Τραγουδῆται, δάφναις, στέφανα καὶ τίποτα δὲν θέλω . . .

Να! πάρε τὴν γιακέττα μου, τὴν ζώνη, τὸ καπέλο,

Πάρε με δλον, κόψε με καὶ κάμε με κομμάτια,

Ξεριζώσε μου τὰ μαλλιά καὶ βγάλε μου τὰ μάτια . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Τί σουῦρθε; . . . μὴ σ' ἐκτύπωσες η ζέστη στὸ κεφάλι;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Βλεγα νᾶλθω στρατηγὸς καὶ ἥλθα σολντάτος πάλι.

Ἐπῆγα μές στὸ Δημαρεῖ, Μαρούλα μου, μιὰ μέρα,

Κ? ἐσφαζα 'δω, ἐσφαζα 'κετ, ἐσφαζα παραπέρα . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Χριστὸς μαζί σου . . .

plas ἐποχῆς, ιστάμην ἐπὶ τίνας στιγμὰς πρὸ τῆς προτομῆς τοῦ Κλαυδίου. Καὶ ὅτε παρετέθησαν ἀτενῶς τὴν χαῖνον, ζωώδη, ἥλιθιον ἐκείνην μορφὴν, καὶ ἐνεθυμούμην πόσον βαρὺ ἦτο τότε τῆς Αὐτοκρατορίας, δηλαδὴ τῆς κοσμοκρατορίας τὸ στέμμα, ἀνελογιζόμην δὲ ἐπίσης μὲ πόσα ἔτερα αἰχμηρὰ στέμματα τὸν ἔστεφεν δὲ πιθότος σύζυγός του, ἔθεμαζα πῶς ἡ σπονδυλική του στήλη ἥδυνατο νὰ ὑποβαστάῃ τὸ βάρος τοιαύτης καταφόρτου κεφαλῆς.

Οὐαὶ ἀβύσσος! ή γυνὴ ἐκείνη! Δὲν ἦτο θεσσαλίας καλλονῆς—καθά τούλαχιστον δεικνύει ἡ προτομή της—ἀλλ' οἶνον πῦρ λυγνείας θὰ ἐνεφώλευεν εἰς τοὺς δρθαλμοὺς ἐκείνους! καὶ πῶς ἡ ἐρυθρὰ τῆς πορφύρας ἀντανάκλασις θο συνηντάτο ἐν ταῖς παρειαῖς αὐτῆς, δῆλοι ἀπετυποῦντο ἀσεμνα δούλων φιλήματα, μετὰ τῆς ἐσωτερικῆς φλογὸς τῆς ἀκολασίας! Οἶον συρρετὸν ἀγενῆ ἐσφιγξεν ἐπὶ τὰ σφριγῶντα στήθη, δὲ καταλείπουσα τὴν ἄγκαλην τοῦ τραυλίζοντος καὶ οἰνολήπτου Κλαυδίου μετέβαινε νύκτωρ εἰς τὴν Σουβούρραν—ή Σοβόρραν, κατὰ τὴν μετάφρασιν—φέρουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὴν κιτρίνην φενάκην τῆς ἑταίρας καὶ συνεχράτο τῷ πρώτῳ τυχόντι, καὶ συνωργιάζε μετ' αὐτοῦ, καὶ δοῦλος ἦ, καὶ πατρίκιος, καὶ συγκλητικός, καὶ μονομάχος! Βισήρχετο ἀπέτότος ἐν τοῖς χαματυπεῖοις δῆλοι συνανεμίγνυτο καὶ ἥδελφοῦτο ἐν βδελυρῷ ἀσαλγείᾳ μετὰ δούλων καὶ ἀπελευθέρων, μετὰ ἑταῖρῶν καὶ δρυγοτρίδων,

μετὰ κιναίδων, μετὰ μίμων, μετὰ προαγωγῶν, μετὰ μονομάχων καὶ πραιτωριῶν, μετὰ τῶν πειτριμμάτων ἐν γένει τῶν τριόδων καὶ τοῦ Κίρκου ἡ ἀκόλαστος τῆς Ρώμης νεολαία. Βισήρχετο ἐκεῖ δῆλοι ἐπωλεῖτο ἡ σάρξ, δῆλοι ἐξεπορνεύετο τὸ φίλημα, δῆλοι ἐβλαστανον ἐρωτες στυγεροὶ καὶ ἀνόσιοι, καὶ δῆλοι πολλάκις ρέον τὸ αἷμα συνηνοῦτο κατὰ γῆς μετὰ τοῦ ἀφειδῶς χεομένου Φαλέρνου, καὶ παρίστατο μάρτυς σκηνῶν τοιούτων, δρῶσα μάλιστα καὶ πρωταγωνιστοῦσα ἐν τοῖς δργίοις, πρὸς ζημίαν τῶν ἀλλον ἐταιρῶν παραπονουμένων ἐπὶ τούτῳ, αὐτὴ, ἡ θεία σύζυγος τοῦ Καίσαρος, πρὸ τοῦ ἀγάλματος τοῦ δηοίου ἐκυπτον περιφοροῖς οἱ δοῦλοι λαοί! Καὶ προσέφερε δωρεὰν τὸ σῶμα ἐκεῖνο, διὰ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ δηοίου συνήγοντο καὶ ἐκομίζοντο εἰς 'Ρώμην τὰ βαρυτιμότερα μῆρα τῆς 'Αστας, εἰς τὴν κτηνώδη δημήν τοῦ ἐσχάτου τῶν θαμώνων τῶν ἀπαισίων ἐκείνων καταγωγίων.

Τηπῆρξαν πολλαὶ πρὸ αὐτῆς καὶ μετ' αὐτὴν ἐστεμμένας ἐταῖραι. Καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους ἔτι χρόνους, ἐν τοῖς χρονικοῖς τινῶν τῶν αὖλῶν τῆς Εύρωπης ἀπαντῶσι παραπλήσια σκανδαλώδη ἐπεισόδια. 'Δλλὰ τὴν Μεσσαλίναν οὐδεμία γυνὴ ἥδυνθη νὰ φθάσῃ, καὶ ἐμεινεν αὐτὴ μοναδικὴ φαινόμενον ἐν τοῦ ἐρωτοῖ τῆς ιστορίας καὶ τῆς παθοτογίας. Οὐδεμία κατέρριψε ποτε ἐντὸς τοῦ βορδόρου τὴν βασιλικὴν ἀλουργίδα μετὰ τοσούτου θράσους καὶ μετὰ τοσαύτης ἀνα-

ΓΙΑΝΝΗΣ

Μή στιγμή δὲν ἔπαιψα νὰ σφάζω,
Μὰ ἐκπροστά μου ἔξαρνα ἔναν Πασσᾶ κυττάζω . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Χριστὲ καὶ Παναγία μου . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ

Τοῦ πιάνω τὸ λαρύγγι,
'Αλλὰ κι' αὐτὸς μὲ δύναμι ἀπ' τὸ λαιμὸν μὲ σφίγγει.
Μοῦ δίνει μιὰ, τοῦ δίνω δύδ, 'στὴν τρίτη τὸν ἔκανε,
Ξαπλόνεται φαρδὺ; πλατὺ; καὶ πέφτω ἀπὸ 'πάνω.

ΜΑΡΟΥΛΑ

'Α . . . πέ . . . θα . . . να . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ

'Ησύχασε, 'ψηλό μου κυπαρίσσι,
Καὶ τὰβλεπα 'στὸν ὄπνο μου ἀπ' τὸ πολὺ μεθύσι.

ΜΑΡΟΥΛΑ

'Δχ! δόξα νάχη ὁ Θεός! . . . κι' ἔγω, καῦμένε Γιάννη,
Όλο τὰ ἴδια ἔβλεπα . . . μιὰ νύκτα μοῦ ἐφάνη
Πῶς σοῦθιγαλαν τὰ δόντα σου, ἀλλοτε εἰδα πάλι
Πῶς 'μπῆκες μές 'στὸ μηγειρὶδ, ἀλλὰ χωρὶς κεφάλι.
Πότε πῶς μιὰ χανούμισσα ἐπῆρες γιὰ γυναικα,
Πότε πῶς ἔγινες Χατζῆς κι' ἐπῆγες εἰς τὴν Μένκα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Καλλλίτερα, μὰ τὸ Θεό, Χατζῆς νὰ ἔγινόμουν,
Πηρ' ὅπως ήλθα, Μάρω μου, ἐδώ νὰ ξαναργόμουν.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Μὰ δὲν μοῦ λέεις, πῶς σ' ἄφησαν κι' ἐγύρισες σ' ἐμένα;

σχυντίας. Δάγγος καὶ φίλαρχος διώκησε διὰ τοῦ ἥλιθου συζύγου της τὸν κόσμον ἀπαξάπαντα, καὶ ἡ μπαρέξι πολλῶν ἔξηπτήθη πολλάκις ἐκ μιᾶς τῶν ἀκολάστων δρμῶν αὐτῆς. Οὐδὲν ἀλλο τι αἴσθημα ἡδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ ἐν τῇ πεπωρωμένῃ ἑκεῖνη καρδίᾳ. Μίαν μόνην φορὰν ἡ λύκαινα αὗτη ἡδύνθη τὸν μητρικὴν στοργὴν, ὅτε ὁ δῆμος τῶν Ρωμαίων ἐπευφήμισε τὸν μείρακα Δομέτιον, τὸν κατόπιν Νέρωνα, καὶ ὅχι τὸν ἴδιον αὐτῆς οὐδὲν Βρεττανικόν. 'Αλλ' ἦτο τοῦτο μᾶλλον πρὸς τὴν Ἀγριππίναν φθόνος, ἡ καθαρῶς αἴσθημα μητρὸς βλεπούσης παραγκωνιζόμενον τὸ ἴδιον τέκνον.

Τὸ δρᾶμα δὲν πειρῶμαι ν' ἀναλύσω, διότι εἶνε γνωστὴ ἡ ὑπόθεσις ἐκ τῆς ρωμαϊκῆς ιστορίας.

'Ο ἵταλὸς συγγραφεὺς Πέτρος Κόσσας ἔγραψε τὴν «Μεσσαλίνα» παρακολουθήσας κατὰ πόδας τὸν Τάκιτον καὶ τὸν Σουητώνιον. Πλὴν τὸ ἔργον του, κατὰ κρίσιν ἡμετέρων, δὲν εἶνε δρᾶμα, ἀλλὰ μᾶλλον συρραφὴ σκηνῶν δραματικῶν, γεγραμμένη ὅμως μετὰ χάρτος, μετὰ δυνάμεως, μετὰ καλλιεπειας ἔξαισίας, τοῦθ' ὅπερ δὲν κατώρθωσεν ν' ἀποδώσῃ ἡ μετάφρασις, γενομένη μάλιστα εἰς τὸν ἄχαριν καὶ μονότονον ἱαμβικὸν στίχον. Οἱ χαρακτῆρες διεγράφησαν ὅποιοι καλλιτέχνοι· δ τοῦ Κλαυδίου εἶνε ἀμίμητος, δ τῆς τοῦ Κίρκου παλαιστῶν.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Μήν τὰ ρωτᾶς, Μαροῦλα μου, καὶ εἶναι μπερδεμένα,
Ἐτοι καὶ ἔτοι πόλεμος τοὺς εἶπα δὲν θὰ γίνη,
Λοιπὸν ἀφῆστε μὲ νὰ 'δω τὴν Μάρω ἐν εἰρήνῃ.
Καὶ ἂν ἀνάγκη λάβετε καμμὶδ φορὰ τοῦ Γιάννη,
Φωνάζετε του, καὶ αὐτὸς στὰ τέσσαρα σᾶς φθάνει.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ω! τί χαρά μου! . . . σὲ θωρῷ ἀπάνω ἔως κάτω,
Καὶ σὲ εὑρίσκω πιδ παχὺ, θρημένο καὶ βαρβάτο.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Τερόντι μὲ ὠφέλησε αὐτὸ τὸ ταξιδάκι,
Καὶ μοναχὰ τὴν μύτη μου ἔξεγδαρα 'λιγάκι.
Μ' ἀλήθεια δὲν σ' ἀρώτησα, τώρα ποῦ ησουν μόνη,
Γιὰ πές μου, δὲν σοῦ 'ρίχτηκε κανένα μπαρμπατασνι;

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ἐχθὲς προχθὲς μοῦ ρίχτηκε 'στὸ δρόμο δ Μανώλης,
Ἐκεῖνος ὁ ἀνάλατος καὶ φαφλατᾶς, μὰ μόλις
Μ' ἔζυγος, τοῦ 'φώναξα «μακρὺ, κουφαΐδόνι,
Καὶ ἀπὸ τέτοους τὸ αὐτὴ τῆς Μάρως δὲν ἰδρόνει.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Γειά σου, Μαροῦλα μου χρυσῆ, ἀθάνατη κουζίνα!
Τί νὰ σοῦ κάμω! . . . σοῦπρεπε νὰ γίνης στρατηγίνα.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ε! δὲν πειράζει, Γιάννη μου, κι' ἔτσι ἀπλὸς φαντάρος
Θὰ ησαι πάντας ἡ καρδιὰ καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Μάρως.
Κι' ἀκόμη ἀν ἀπόμαχο σὲ κάμουν τοῦ Μουσείου,
Μέσα 'στὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς θὰ σ' ἔχω διὰ βίου.

Μεσσαλίνας ἐντελῆς ὅσου ἐπέτρεπε τοῦτο τῆς σκηνῆς ἡ σεμνότης. Επίστης εὐκρινέστατος χαρακτῆρες εἶνε δ τοῦ Σιλίου καὶ δ ἐν τῷ δράματι πρωτεύων Βίτου τοῦ μονομάχου, ὅτις εἶνε τὸ μόνον φανταστικὸν πρόσωπον διπέρ δ συγγραφεὺς παρενείρε ἐν τῇ ἑκέστει ταύτη τῶν ιστορικῶν πρωσπογραφιῶν. Μίαν ἡμέραν ἡτο θέαμα αἰματηρὸν εἰς τὸν Κίρκον. Η Μεσσαλίνα παρίστατο μετὰ τοῦ Κλαυδίου εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν πόδιον. Ο Βίτος, μονομάχος, ἀγωνιζόμενος δὲς μυρμελλὼν καθ' ἐνὸς ρετιαρίους, κατέβαλε τὸν ἔντιπαλον, καὶ στρέψας τὰ βλέμματα πρὸς τους θεατὰς κατὰ τὸ έθος, ἔζητησε νὰ μάθῃ ἀν ἐπόθουν νὰ τῷ χαρίσῃ τὴν ζωήν. 'Αλλ' ἡ σκληρὰ Αὐτοκράτειρα πρώτη ἔξέτεινε τὴν χειρά μὲ τὸν ἀντίχειρα ἀνεστραμμένον, καὶ τοῦτο ήταν σημεῖον θανάτου. Ο μονομάχος ἐπληξεὶ θανατηφόρως τὸ θύμα ἐκπνεῦσαν πρὸ τῶν ποδῶν του, ἀλλ' ὡχρίασεν πρώτην φορὰν, αὐτὸς ἀνὴρ τῶν αἰμάτων, ἐνώπιον τῆς ἀγρίας καλλονῆς τῆς γυναικὸς ἑκείνης. Εν τῇ καρδιᾷ τοῦ ἀπολευθέρου μονομάχου ἔγεννηθη ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἔκεινης ἔρως φλογερὸς, καὶ δ ἔρως οὐδος εἶνε λαμπρὰ ἀντίθεσις ἐν τῷ δράματι πρὸς τὸν ἴδιοτελῆ ἔρωτα τοῦ ψυφοδεοῦς Σιλίου. Οὐχὶ σπανίως αἱ ρωμαῖαι δέσποιναι, περιφρονοῦσαι τοὺς ἔκγενους μεσμένους ἐκ τῶν ἡδονῶν ρωμαίους ιππότας, ἔξελεγον τοὺς ἔρωτας αὐτῶν μεταξὺ τῶν ἀγενῶν, ἀλλ' εὐρώσων τοῦ Κίρκου παλαιστῶν. Τοῦ ἀπελευθέρου δ φλογερὰ ἐπιθυ-

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' ἔγώ θὰ σ' ἔχω, Μάρω μου . . . ἔξω καῦμός καὶ λύπη,
Καὶ ἄρματα καὶ ἔάρματα καὶ τόσο καρδιοχύτες!

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Μάτω λοιπὸν δὲ πόλεμος καὶ ζῆτω τῆς εἰρήνης!
Μάτω τὸ καλὸν, Γιαννάκη μου, καὶ δεκανεῦς νὰ γίνης.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἄπο στρατάρχης ξέπεστα εἰς τὸ δεκανίλικι!
Πότε μου δὲν ἐπρόσμενα αὐτὸν τὸ βεζίλικι.
Καὶ μετὰ τόσα βάσανα φαντάρος ν' ἀπομεῖνω;
Ἄπο τὴν φούρκα μούρυχεται Μπεντ Ζούγ-Ζούγ νὰ γίνω.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Μεσύχασσε, Γιαννάκη μου, καὶ δλα θὰ περάσουν,
Καὶ δσοι σὲ ζηλεύουνε μιὰ μέρα θὲ νὰ σκάσουν.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Φέρε λοιπὸν δὲ τι καλὸν φυλάξ μες στὴν κουζίνα,
Άλιγο φωμι, Άλιγο ψυτό, γιατί σὰν ἔχω πεῖνα
Στὴν φουρτούνας καὶ βρονταῖς καὶ καίω σὰν καμίνι,
Μὰ σὰν φουσκώσῃ η κοιλιά μ' ἀρέσει η γαλήνη.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Νομίζεις πῶς σ' ἔξεχασα; Θὰ σούστελνα ἀπ' δλα,
Φαγειά, κουλούριας σπιτικαῖς . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Δχ! Μάρω μου μαργιόλα,
Στάσου νὰ γίνω δεκανεῦς κι' ἀμέσως θὰ σὲ πάρω.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Όλο μὲ τέτοια μὲ γελᾶς, διαβλου κατεργάρο.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Νὰ μὴ μ' ἀφέσουν οἱ κοροὶ καὶ τὰ κουνούπια αἷμα,
Κι' ἀπ' τὸν κομήτη νὰ καθ, ἀν σου τὸ λέω φέμα.
Βόθης ποῦ γίνω δεκανεὺς γυναῖκα θὰ σὲ πάρω,
Καὶ τοῦ στρατοῦ τὸν ὑπουργό θὰ σοῦ χω γιὰ κουμπάρο.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Δχ! Γιάννη, μὲ τὰ λόγια σου τὸν οὐρανὸν μ' ἀνοίγεις,
Μὰ δὲν σ' ἀφίνει πιὰ κι' ἔγω στὸ Δημαρχὸν νὰ φύγηε.
Θὰ σ' ἔχω εἰς τὸ πλάγιο μου, θὰ γίνουμε ζευγάρι,
Μέρα καὶ νύκτα θὲ νὰ τρψ μαζί μου κουκουνάρι,
Θὰ ἥμαι δι Βασιλικὸς καὶ σὺ η μαντζουράνα . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ

Θὰ ἥσαι τὸ καμπαναρίδ καὶ θᾶμαι η καμπάνα.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Θὰ ἥμαι η κληματαριὰ καὶ θᾶσαι τὸ σταρύλι.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Θὰ ἥσαι θυσιόρυχο καὶ θᾶμαι η τορπίλλη.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Βγὼ θὰ ἥμαι λύκαινα . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ

Κι' ἔγὼ θὰ ἥμαι λύκος

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Θὰ ἥμαι δι επίστρατος . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ

Κι' ἔγὼ δι Μαθαρίκος.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Η Ἀφροδίτη θᾶμι ἔγω . . .

φέτα ἔξεπληρώθη, καὶ αὐτὸς, δι μονομάχος, ήδυνθην νὰ φθάσῃ καὶ νὰ σπιλώσῃ τὴν πορφυρόστρωτον τοῦ Καίσαρος εὐνήν· ἀλλ' η Μεσσαλίνα ἀψίκορος καὶ εὑμετάβολος περιερρόνης μετ' οὐ πολὺ τὸ ἀθυρμα τοῦτο τοῦ ἔρωτός της, καὶ ἥρασθη ἴμμανῶς τοῦ Σιλίου. Περὶ τοὺς δύο τούτους ἔρωτας πλέκεται τὸ δράμα, αἱ δὲ δραματικώτεραι τῶν εκπνῶν αὐτοῦ εἶναι η ἐν τῇ Σουβόρρᾳ, ὅποτε ἀποκαλύπτει τὴν ἐκεῖ παρουσίαν τῆς συζύγου τοῦ Καίσαρος δι Βίτο; ἐκ τοὺς ἐκθάμβωνς θεατές, καὶ η τῆς τετάρτης πράξεως ἐκεῖ ἐκδικούμενος τὸν θάνατον τοῦ παλαιοῦ κυρίου του, Βαλερίου Ἀσιατικοῦ, ἐξευτελίζει τὴν Δύτοκράτειραν μέχρι τοῦ ὑπὸ τῶν ἱκεσιῶν της καὶ θυήσκει ὑπὲρ αὐτῆς λέγων αὐτῆς εσὲ ἀγαπῶ!

* *

Ο Κάσσας, γεννηθεὶς ἐν Ρώμῃ, εἶναι ἀληθής εἶνες ρωμαῖος, λάτρης ἐνθουσιώδης τῆς ἀρχαῖας ρωμαϊκῆς ιστορίας, τὸ πολιτικό της ἀποτέλεσμα τῆς δικαιολογίας της δράματος της συγγραφής μέχρι τοῦδε δράματα τὸν απλαΐτον, τὸν «Νέρωνα» τὴν «Μεσσαλίναν» τὴν «Κλεοπάτραν» καὶ τὴν «Κατεπελίαν». Βασίεις βίου παράδοξον καὶ περιπτετειώδην, ἀλλαγέας εδρε τὸ ἀρμόζον αὐτῷ στάδιον καὶ προέβη ἐν αὐτῷ

ιετὰ τιμῆς καὶ δόξης. Δὲν ἀπέστειλε τὰ ἔργα του εἰς τοὺς διτγωνισμούς, δὲν ἐβραβεύθη ὡς δ. κ. Ἀντωνιάδης, δὲν ἐπηγένθη ὑπὸ τῆς εΠαλιγγενεσίας. Βελέγη δημοτικὸς σύμβουλος καὶ παρακλήθηκε εἰς τὸ Καπιτώλιον, ἀλλὰ δὲν γράφει οὔτε τὸν «Τηλέγραφον» οὔτε τὸν «Δίῶνα». Θεωρεῖται δὲ, τῶν ἀρίστων δραματικῶν συγγραφέων τῆς Ἰταλίας καὶ τὰ δράματά του παρίστανται ἐπευφημούμενα εἰς δλα τὰ θέατρα τῆς Χερσονήσου. Είνε χαρακτήρος φαιδροῦ καὶ ἀξιούστου, ως ἡδυνθην ἐκ τοῦ σύνεγγυς νὰ ἔδω, λαβὼν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ἐπὶ τινας στιγμάς ἐν Ρώμῃ, ἔγω δι παραμάγειρος τῶν γραμμάτων, τὸν περιφανῆ συγγραφέα.

* *

Η ἐν τοῖς «Ολυμπίοις» παράστασις τῆς Μεσσαλίνας ἔτοιμη επιτυχής. Ο Σπυρ. Ταβουλάρης ὑπεκρίθη ἀριστα τὸν Κλαύδιον, η δὲ κ. Ταβουλάρης δσον τὸ δυνατόν καλλίτερα τὴν Μεσσαλίναν. Οὐδὲ θετέρηςεν δ. κ. Κοτοπούλης ὑποκρίθης τὸν Βίτον, καὶ οἱ τὰ λοιπὰ πρωτεύοντα τοῦ δράματος πρόσωπα ὑποκριθέντες. Αρκούντως καλὰ ήσαν διματισμός καὶ η διασκευὴ τῆς σκηνῆς. Μικρά τινες ἐλλείψεις ἐλπίζομεν διτε θέλουσι διορθωθῆ εἰς νέαν παράστασιν.

* *

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' έγώ θά ήμ' ό "Δρυς.
ΜΑΡΟΥΛΑ.

Έγώ θά ήμαι τάλογο . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' έγώ ό καββαλάρης.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

ΤΑΧ ! Μπέν μου, Δλήπασσα, καὶ τῆς κουζίνας γλάρο,
Γιαννάκη, Γιάννη, Γιάνναρε, καὶ πότε θά σε πάρω;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

ΤΑΧ ! καὶ νὰ ήμουν κόκκορας καὶ νάταν κότταις οὐλαις
Η παραμάνναις ή γλυκεραῖς κι' ή ζηλεμμέναις δούλαις.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Φέύσες 'στὸν κόρφο σου εύθυς . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

'Εξέχασα, Μαρούλα . . .

Ω ! ναί ! μοῦ φθάνεις μόνο αὐ, δὲν θέλω άλλη δοῦλα.
Τῆς ἀπαρνεούματος δλατες πιὰ καὶ Γιάννης δπως πρῶτα
Μαζί σου, Μάρω, θά περνῶ χαρά, ζωὴ καὶ κόττα.
Καὶ σὰν γεράσω μιὰ φορά θὰ λέω εἰς τοὺς ἄλλους
Πῶς, πηρα γιὰ παράσημα 'στὸ τακτικὸ τρεῖς κάλους.
Άλλὰ τί λέω ; . . . οχι . . . ναί . . . δι πόλεμος δὲ γίνη . . .
Διπ' ἀκρη σ' ἀκρ' δι χαλασμός . . . ρουθοῦνι δὲ μὴ μείνη.
Δός μου τουφέκια καὶ σπαθιά καὶ μπόμπαις καὶ κανόνια,
Μουλάρια, ἄλογα, τορπίλλ, τσαπράζια καὶ μιλιζνια . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Καλέ τι λές, Γιαννάκη μου, ποῦ νὰ σου τάξω δλα ;
Έγώ δὲν έχω τίποτα παρά μιὰ κατσαρόλα.

Καὶ ίδού τινι τρόπῳ πειραχθεὶς ὑπὸ δαιμονίου μεσημβρίου—διότι ήτο μεσημβρία—δπως λέγουν οἱ ἔξορκισμοι, κατώρθωσα νὰ γράψω τὴν μακρὰν ταύτην καὶ ἀσυνάρτητον συρραφὴν περὶ Μεσσαλίνας, ητος ἀμφιβάλλω ἂν μὲ ἐνθυμήθην ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν της, διὰ τὰς ἀμαρτίας μου καὶ διὰ τὰς ίδικας σας. Ἀφῆκα πρὸς στιγμὴν τὸ προσωπεῖον τοῦ γελεοτοποιοῦ καὶ ήθελησα νὰ ὑποδυθῶ τὸν κάθορον τῆς τραγῳδίας, δπως δ κ. Νικηφόρος ὑπεκρίνετο προχθὲς τὸν Πρατωριανόν. Συρίζατέ με, καὶ δὲν θέλω τὸ πράξει πλέον.

Φίλε μου, Γαστριπιλίδη, θέσον τὴν Μεσσαλίκαρ μου ταύτην εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς ἔφημερίδος σου, καὶ χώρισέ την ἀπὸ τὰ λαιπά ἄρθρα μὲ μίαν γραμμήν.

Μεσσαλίνα γεννυθεῖσα ὑπὸ τὸ καῦμα δὲν ήξεύρει πόσων βαθμῶν Ρεωμύρου, εἶνε ἴκανη νὰ λυσσάξῃ.

Bobb.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Δός μου σου λέω, εἰδεμή κομπάτζα θὰ νὰ γίνει.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Τρελλάθηκες, Γιαννάκη μου, καὶ εἰσαὶ γιὰ τὴν Τῆνος.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Δός μου σου λέω, εἰδεμή . . . χά ! χά ! σου χωρατεύω . . .
Δὲν σοῦλεγα πῶς σὰν πεινῶ κατακλυσμούς γυρεύω ;

ΜΑΡΟΥΛΑ.

'Αμικ' ἔλα τὸ λοιπὸν νὰ φᾶς νὰ πάψῃς τὴν μουρμοῦρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ζήτω τῆς Μάρως τὸ φαγεῖ κι' ή σπητικιὰ κουλοῦρα.

"Ω ! σὲ βλέπω καὶ πάλι, κουζίνα,
Κατσαρόλαις, ταψά, τεντζερέδες . . .
"Ω ! καὶ πάλι θὰ ζε 'στὴν 'Αθήνα,
Κι' ἀντὶ Τούρκους θὰ τρώγω κεφτέδες."

'Ανατέλλει εἰρήνης ήμέρα,
Καὶ δι Γιάννης ἐμπρός μὲ καρδιὰ
Θὰ σηκώνη 'Ψηλὰ γιὰ παντζέρα
Τῆς Μαρούλας τὴν ἀσπρη ποδιά.

'Άλλὰ οχι, παιδιά . . . σηκωθῆτε
Μὲ κουράγιο, μὲ θάρρος κι' ἐλπίδα,
Καὶ 'στὸ μέλλον μιὰ μέρα θὰ δῆτε
Δοξασμένη μεγάλη πατρίδα.

Μὴν κοιμᾶσθε βαρειά ξαπλωμένοι:
Σὰν τεμπέλης τῆς "Δρας πασσᾶς,
Καὶ ή δόξα μὲ δάφναις προσμένει:
Τὴν σημαῖα τοῦ ἔθνους καὶ Σᾶς.

Souris

ΑΠΤΑΝΕΡΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΛΙΔΟΣ

Καλοκαιρινά.

I'.

Ευπνάσσει κάθη δειλινὸ τὸ μαϊστράλι δλο δροσά,
Κι' δπου λευκὸ πανάκι 'ΐρη, τὸ τὴν κόρφο του φωλιάζει
Ο ήλιος φεύγει δλόλαμπρος χωρίς νὰ καίη, καὶ μοιάζει
Παλλήκαρδ ποῦ γιώθεται κι' δταν τοῦ λείπῃ ή ἀρματωμάς;